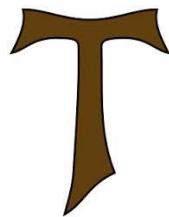

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 27

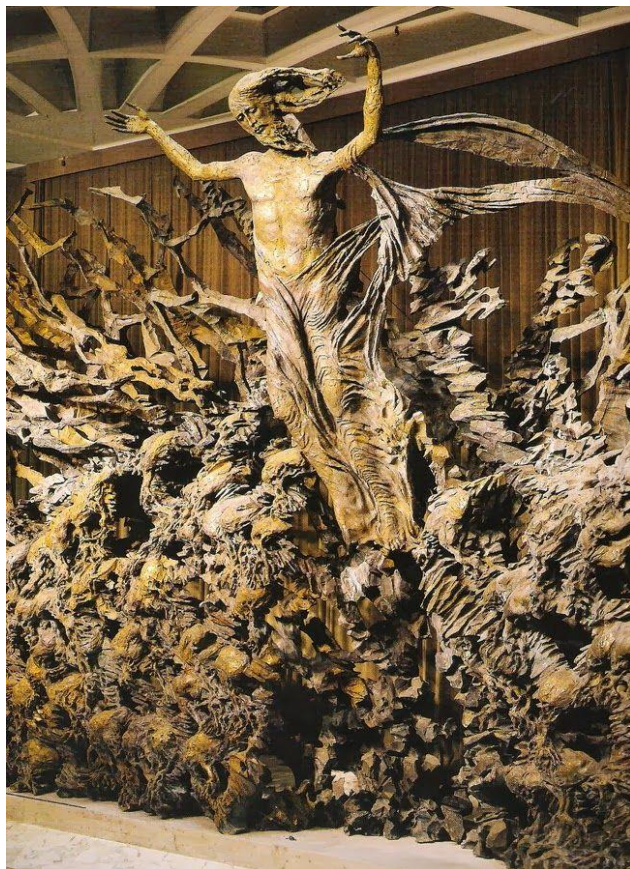
abril 2022

núm. 254

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

CELEBREM LA PASQUA

LA NATURALEZA DE LA ORDEN FRANCISCANA SEGLAR

Las Terceras Órdenes hoy

Volvemos a la definición de Tercera Orden:

Parece que muchos de nuestros hermanos tienen dificultad para entender qué es la OFS.

¡¡¡Alguno teoriza incluso que, con las nuevas Constituciones, no somos ya “una Orden” sino que nos hemos reducido a “pura y simple asociación”!!!”

Entonces, ¿somos o no somos una Tercera Orden, según la norma del CDC!

¿Qué tenemos en común con las otras terceras Órdenes?

Evidentemente no se llega a considerar la naturaleza de la OFS por lo que es, y no necesariamente vinculada a una definición del Código.

¿Cómo se puede encerrar un movimiento:

- nacido hace 8 siglos
- precursor de una eclesiología que sólo el Vaticano II ha redescubierto,
- cargado de historia
- miembro vital de una trilogía franciscana orientada a un compromiso apostólico conjunto,
- portador de una misión bien precisa desde su nacimiento
- heredera directa de un carisma de su fundador, junto a los hermanos de la Primera Orden y de las hermanas de la Segunda Orden,

en una definición y codificación nacida 8 siglos después con los fines bien precisos para reglamentar movimientos eclesiales que nacen a la sombra de los institutos religiosos, y que no pueden atribuirse, de por sí, actos fundativos directos de fundadores específicos, careciendo, por tanto, de un carisma y de una misión específica propia, que precisamente deben compartir con un instituto de vida consagrada? ¹

Pues veamos a qué corresponde exactamente una tercera Orden según el presente CDC. Antes de nada citamos la versión exacta del canon 303:

“Se llaman órdenes terceras, o con otro nombre adecuado, aquellas asociaciones cuyos miembros, viviendo en el mundo y participando del espíritu de un instituto religioso, se dedican al apostolado y buscan la perfección cristiana bajo la alta dirección de ese instituto.”

Acerca de la naturaleza pública o privada de estas asociaciones no hay absoluta concordia entre los expertos. De hecho, la sección donde se encuentra el Canon 303 es la general, y no en la de las asociaciones públicas o privadas. Y su definición precede a la distinción de las asociaciones de fieles, entre públicas o privadas, poniéndose como caso en sí, junto a otro tipo de asociación: la clerical. Algunos sostienen que se trata de Asociaciones públicas, otros, sin embargo, sostienen que la norma no determina de forma unívoca su naturaleza (De la norma del código no se puede deducir la naturaleza pública o privada de las terceras órdenes (W. Aymans, Kirchliche Vereinigungen, Paderborn, 1988, pag. 42 -referido en rota de L. Navarro,

op. cit., pag. 153.). Otros, todavía, sostienen que aun no siendo, natura sua, asociaciones públicas, sin embargo las terceras órdenes participan, de algún modo, del carácter público del instituto al que están unidas. (Martin De Agar, Gerarchia e Associazioni, cit. in nota L. Navarro, op. cit pag.193) En definitiva, son muchas sustanciales las diferencias que nos distinguen de una “tercera orden” así como está canonizada en el Código.

Clara es, sin embargo, la intención del legislador que bien nos define por dos veces expresamente como asociación pública de fieles escuetamente.

Desde esta perspectiva, del hecho de que una tercera Orden no es, natura sua, necesariamente una asociación pública de fieles, y que el legislador, si hubiese querido, habría podido declarar expresamente, sin ninguna duda, que la OFS es en la Iglesia una Tercera Orden me parece evidente extraer las siguientes conclusiones:

- La OFS es en la Iglesia una Asociación Pública de Fieles de carácter universal constituida por fieles y erigida como persona jurídica por el Sumo Pontífice
- En cuanto Asociación Pública, la OFS goza de un privilegio y es asistida pastoralmente y espiritualmente por sus hermanos de la Primera Orden y de la TOR, antes que por los Obispos, quedando clara la dependencia de estos para las actividades apostólicas realizadas en las respectivas diócesis (art. 101,2 CC...GG.).
- La OFS es autónoma (tiene su propia ley) y unitaria, vive en plenitud su secularidad para servir en plenitud la misión común de la Familia Franciscana.
- Estas tres realidades, la autonomía, la unidad y la secularidad son características esenciales que forman parte de los elementos constitutivos de la misma naturaleza de la OFS.

La OFS tiene su derecho particular muy articulado que en cierto modo se inspira más en el derecho de los religiosos que en el de las puras y simples asociaciones de fieles.

La OFS, asemeja en ciertos aspectos a una tercera orden, aun no teniendo las características esenciales de base, indicadas en el CDC.

La OFS sigue, esencialmente, las normas de las Asociaciones públicas de fieles, aun siendo diferente por muchas particularidades que hacen a una Asociación pública única en su género.

Ciertamente, nuestra denominación permanece “Orden”, ya sea por nuestro origen histórico que como tal nos crea, ya sea para subrayar la naturaleza sui generis y la unicidad de naturaleza, de carisma y de misión en la Iglesia y en la Familia Franciscana.

Ciertamente, la OFS es y permanece para siempre “la” Tercera Orden Franciscana, la misma de siempre, en ininterrumpida continuidad con la fundada por san Francisco. La nueva definición de código de tercera orden no ha cambiado su naturaleza.

Por esta naturaleza específica sui generis no identificable con la de una tercera orden, pero semejante, la OFS esta situada bajo la jurisdicción de la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada y las Sociedades de Vidas Apostólicas (por la vida interna de la OFS misma) y bajo la del Pontificio Consejo para los Laicos (por la vida apostólica)

Ciertamente, esta característica de “Asociación pública privilegiada” marcada con especiales peculiaridades nos coloca en un lugar de gran responsabilidad en la Iglesia y en la Familia Franciscana.

El mismo Sumo Pontífice, Juan Pablo II de venerada memoria, en su memorable Mensaje al Capítulo General del 2002, define a la OFS “una y única” y nos pide ser “modelo” con clara implicación a ser modelo para otras formaciones eclesiales seglares y laicas que puedan tomar de nosotros impulso, inspiración y ejemplo.

En el mismo mensaje el Santo Padre, como también tantos otros Pontífices, usó por tres veces expresiones del tipo la “Iglesia espera de vosotros”, señal de que la Iglesia y el Papa en particular nos confían una misión y que la Iglesia está ansiosa de que nosotros comprendemos y entremos con determinación y fidelidad en la realización de este mandato.

En definitiva, el estudio de la naturaleza de la OFS, de las asociaciones públicas y de las numerosas particularidades de la OFS, ha enriquecido nuestra comprensión sobre nuestra Orden y nos ha descubierto su grandeza que, sin mérito nuestro alguno (¡al contrario!), por su génesis, historia y naturaleza, supera nuestras propias expectativas y se diferencia de las características de una “simple” tercera Orden y de una “simple” Asociación pública de fieles.

No se trata de alimentar infundados complejos de superioridad con relación a nadie y que se adaptan muy mal a la naturaleza de ser franciscanos, sino de tomar conciencia de la naturaleza diferente, identidad, especificidad y misión de la OFS respecto a otros grupos existentes en la Iglesia.

Se trata de comprender bien lo que somos para entrar mejor en nuestro papel y en nuestra identidad en orden a la misión.

Todos los bautizados están llamados a ser testimonio, a tender a la perfección de la caridad y por tanto a la santidad. Todos. Por este motivo, los otros grupos de la Iglesia merecen todo nuestro respeto y cariño. Cada uno de nosotros, sin embargo, debe saber asumir plenamente el propio papel para realizar fielmente el proyecto de Dios sobre cada uno de nosotros individualmente, como OFS, y como Familia Franciscana.

(Extracto de “La Naturaleza de la Orden Franciscana Seglar” de Benedetto Lino)

LA FAMÍLIA COM A ARREL

Hi ha una dita que diu: “Els membres de la família són com les branques d’un arbre. Tot i que van en diferents direccions, l’arrel és una”. En temps antics, es creia que una bona formació a la vida religiosa començava amb una bona formació catòlica a la família. L’educació religiosa és important per als nens arreu del món. Tant si són jueus com hindús, musulmans o cristians, els pares intenten impartir als seus fills una bona formació religiosa. Una de les raons per això és que l’educació religiosa porta l’educació dels valors. Toca les dimensions socials de la vida humana. Així, doncs, l’educació religiosa promou no només vocacions a la vida consagrada, sinó també i en primer lloc, la vocació de ser una bona persona o un bon ésser humà.

La civilització del món occidental té la seva base en l’educació catòlica. Les famílies catòliques es consideraven com a base de la societat civilitzada. És trist que aquesta realitat ha disminuït molt de la vida quotidiana. Dit això, l’educació catòlica encara no ha perdut la seva rellevància. Tot i que és possible que els fills s’allunyin de les pràctiques catòliques com ara la missa quan creixen, és bo donar-los l’educació catòlica a la infància.

Un bon exemple seria sant Agustí. La seva mare santa Mònica li va ensenyar a llegir la Bíblia i el portava a la missa. Tanmateix, com sabem, quan ell va créixer, va viure una vida deixada. No es preocupava de Déu. No obstant això, els plaers del món no podien omplir la buidor del seu cor. Així, doncs, en la seva crisi, va buscar Déu. O millor, Déu el va buscar com un bon pastor busca l’ovella perduda. Quan es va convertir a Déu, l’educació catòlica impartida durant la infància per la seva santa mare, li va servir com a base per a un compromís seriós de ser prevere i més tard bisbe d’Hipona.

Un altre exemple seria el nostre pare sant Francesc d’Assís. Va viure una vida deixada abans de la seva conversió. Tanmateix, quan es va convertir, la formació catòlica impartida per la seva mare li va servir com a base per a una vida santa. No dic que els que no tenen educació catòlica no tindran aptituds per a l’espiritualitat. L’Esperit Sant pot inspirar tothom. Jesús mateix diu que *l’Esperit és com el vent. Bufa allà on vol* (Jn 3, 8). Dit això, els qui busquen l’espiritualitat d’una manera íntima es poden trobar perduts si no tenen uns coneixements a priori amb els que es relacionen. També és cert amb les altres coses de la vida com ara la música, el futbol, etc.

Així doncs, és aconsellable que els pares catòlics tinguin interès en impartir l’educació catòlica als nens. I això també és responsabilitat dels avis, que sovint tenen l’oportunitat d’establir relacions amb els nets molt importants en el seu procés de creixement. És veritat que hem de pensar com presentar el catecisme d’una manera interessant als nens. Al mateix temps, és el deure dels pares encoratjar els seus fills a participar en la catequesi. No ho suggereixo perquè els nostres fills siguin més catòlics, sinó uns éssers humans millors; per millorar l’educació dels valors i les relacions socials.

Moltes vegades podem acusar l'Església pels escàndols, els problemes o les faltes d'humanitat de preveres i religiosos. Potser hem d'entendre que probablement no han tingut el privilegi de tenir una bona formació a la família. D'altra banda, també això ens recorda el nostre deure de crear una generació futura que tingui la seva base correcta. Recordem això: apart de les excepcions, una bona formació a les famílies produeix bons éssers humans, grans líders i bons sacerdots o religiosos.

Fra Arun Renald Stephen, ofmcap

ELS OUS DE PASQUA

(a partir d'una lectura de Jean Hani)

Sempre els padrins de bateig d'un infant li han ofert per Pasqua l'ou de Pasqua, o molts ous de Pasqua, o un pastís guarnit amb ous de xocolata. A hores d'ara és una tradició folklòrica, o és un costum, però existeix en el fons una base litúrgica: eren beneïts durant la Missa de la Resurrecció i eren consumits al dinar pasqual i compartits amb els amics. També, aquesta tradició d'obsequiar i compartir ous de xocolata beneïts, suposava un motiu de joia pels creients, ja que recuperaven una menja que era evitada pels rigors de la Quaresma.

Però l'ou és un símbol sagrat universal. El seu simbolisme ve lligat amb la naturalitat de la seva funció com a ou, que no es altra que (tancat i a les fosques) assegurar la permanència de la vida i de l'espècie en la successió dels individus. L'ou, en totes les espècies, suposa l'estat primari dels individus.

Anant més enllà podríem fer l'analogia i transposar l'ou de xocolata amb l'ou còsmic, l'ou de món, la renovació del conjunt dels gèrmens de tots els éssers, o sigui de la creació sencera, que es va repetint any rere any. L'ou és el signe de la renovació del món, i ho és també de l'individu, preparat per ser un ésser diferent després de la Quaresma. Ben igual que el gra de blat que ha de ser enterrat per reviu. Per tant de l'ou en surt una nova vida. Amb la Pasqua renaixem tots més bons. Amb la Pasqua, el Crist ressuscitat venç la mort i en aquest pas ens recull a tots nosaltres.

Els ous de Pasqua tenen sentit en la festa de renovació de la naturalesa, però també en la festa que suposa la renovació espiritual. És un signe de la Resurrecció, el sepulcre va ser obert de la mateixa manera que l'ou ha de ser eclosionat per la nova vida naixent.

Així, l'ou de Pasqua simbolitza en primer lloc, la Resurrecció de Crist, germen del món nou, i amb Ell es renova la Creació. Però també l'ou de Pasqua simbolitza, mitjançant la criatura que empenyent ha trencat la clova, el neòfit, la mort de l'home vell, del pecador que retorna a ser pur com un infant, a través dels exercicis quaresmals, que torna a néixer a la Llum del Ressuscitat.

Menjant els ous de Pasqua (millor si són dels beneïts) hom participa en la gràcia de la Resurrecció.

Carles Fontanals. ofs

COM COSTA SER FRANCISCÀ!!!

Aquest any està essent un any complicat per la meua espiritualitat franciscana, ho reconec. Si un mira les notícies (i he de reconèixer que cada cop miro menys els telenotícies) m'omple un sentiment d'impotència, de ràbia continguda, de frustració i una maca d'esperança en la humanitat que, ho reconec, és realment poc cristiana i poc franciscana. No he pogut preguntar-me (tot i que sé la resposta a nivell teòric) amb dolor on es troba Déu, ¿per què Déu no intervé enviant a la merda (perdó!!!!) la nostra llibertat humana? ¿Per què Déu no elimina d'una vegada set o vuit mil milions de persones (ja em poso a mi el primer) i deixa que la resta de la seva creació es refaci de les bestieses que cada dia fa la suposada criatura que es troba feta a imatge de Déu, aquella criatura que suposadament, és la criatura racional per definició i que, en principi, hauria de governar el conjunt del planeta? ¿Fins a quin punt puc confiar en l'espècie que, aprofitant una guerra salvatge (com totes les guerres) intenten aprofitar-se de la situació de debilitat d'alguns éssers humans i s'enriqueixen amb la trata de nenes? ¿De veritat que puc esperar que la fraternitat sigui una realitat quan veig que l'acollida de refugiats depèn més del color dels ulls o de la pell que, realment, d'un sentiment de compassió envers les necessitats dels nostres germans siguin d'on siguin, vinguin d'on vinguin?

Quan veig algunes imatges, em costa molt imaginar que sigui possible el perdó, veure els altres (tots els altres) com a germans, posar l'altra galta o no sentir-me a mi mateix com a moralment millor que molts d'ells (enviant a pastar fang la humilitat franciscana) com em costa també no imaginar-me un món més armat amb bales i pistoles que amb caritat i comprensió.

Però no solament la guerra m'ha posat de manifest la meua debilitat cristiana. La situació, present i futura, de la manca d'aigua, la destrucció del medi ambient per mantenir un nivell de desenvolupament tecnològic i econòmic absolutament insostenible a mig termini, l'augment en les perspectives de vot de partits racistes i feixistes (diguem les coses pel seu nom) amb un llenguatge populista i demagògic que em recorda a discursos dels anys 30 del segle passat, el blanqueig d'episodis històrics absolutament aberrants, m'ha fet desitjar allò que un franciscà mai hauria de desitjar. I tot això sense parlar de les contradiccions del dia a dia que ja portava acumulades!!!

No sé què pensarien Sant Francesc i Santa Clara de tot això, ni quina opinió tindrien de mí. Potser em farien fora de l'Orde més ràpid que el que a vegades hem hagut de fer el Consell de l'Ofs Catalunya amb algunes persones. No sóc massa procliu a demanar aquestes coses però qui tingui un minut demano que faci una petita oració per a mi, perquè per la resta de fets ja sé que ho feu.

Josep Serra i Salés, ofs

CAMÍ DE LA CREU

1ª Estació: **Jesús és sentenciat a mort.**

Tota la regió ucraïnesa està sentenciada a mort, sense tenir cap culpa, com Jesús.

2ª Estació: **Jesús porta la Creu.**

Senyor quantes famílies porten una creu, sigui de salut, de por per poder fugir del lloc en viuen.

3ª Estació: **Jesús cau per primera vegada.**

Tots ensopeguem alguna vegada en la nostra vida i ens tornem aixecar.

4ª Estació: **Jesús troba la seva Mare.**

Quan et trobes perdut, trobar una mà amiga et dona forces i et fa somriure.

5ª Estació: **El Cirineu ajuda a portar la creu.**

Sempre que algú t'ajudi en les dificultats et dona esperança i força.

6ª Estació: **La Verónica eixuga la cara de Jesús.**

Segur que trobarem una Verónica que ens ajudarà a seguir endavant.

7ª Estació: **Jesús cau per segona vegada.**

La persona sovint recau en alguna dependència, però sempre hi ha l'esperança de sortir-ne.

8ª Estació: **Jesús consola les dones.**

Quan costa a vegades consolar a qui més ho necessita, no saps com fer-ho, Jesús t'ho anirà indicant.

9ª Estació: **Jesús cau per tercera vegada.**

A totes aquelles persones que per fugir cauen en mans de la màfia, molts ja no es poden aixecar.

10ª Estació: **Despullen Jesús i li donen fel i vinagre.**

Senyor, quan es perd la poca dignitat que et queda, quedes a mercè de qui es fa amo de tot.

11ª Estació: **Jesús clavat a la Creu.**

Tots aquells que puguen en barques foradades, o travessen el desert, ja estan clavats en creu.

12ª Estació: **Jesús mort e la Creu.**

És diu que el Mediterrani és un cementiri, però més del doble han mort travessant el desert.

13ª Estació: **Jesús és davant de la Creu.**

Com per les persones que davallen de trens, camionetes o d'on sigui per ajudar els que fugen de Ucraïna per arribar a Polònia, Moldàvia, etc....

14ª Estació: **Jesús posat en el sepulcre.**

A pesar dels esforços, tot s'ha acabat.

Eulària Angli, ofs

LA IMPORTANCIA DE LA FORMACIÓN EN LA OFS

La Fraternidad local como Plataforma evangelizadora: la Misión

Me gustaría compartir con vosotros algunas reflexiones sobre la Fraternidad local como plataforma evangelizadora. **Misión**

✚ **Una misión: el Evangelio de la paz.** En medio de las desigualdades, rivalidades, codicias, cruzadas y guerras..., los hermanos traen la paz del Evangelio que reconcilia a los hombres y mujeres entre sí y con Dios. Más que una palabra o predicación, el anuncio son sus propias personas y vidas: su comportamiento, su aparecer sin codicia alguna, su sensibilidad hacia la angustia de los hombres, su complicidad fraternal con todos... Estos hombres de Dios no se ponían por encima de nadie, y así todos podían comprender que Dios se acercaba a ellos, que nadie era rechazado; amados y reconciliados con Dios, en Paz, eso “reciben” de su amor gratuito.

Las primeras fraternidades. San Francisco de Asís de Jesús Torrecilla

✚ **Artículo 19 CCGG**

1. Los Franciscanos seculares actúen como levadura en el ambiente en el que viven, mediante el testimonio del amor fraterno y de bien definidas motivaciones cristianas.
2. Con espíritu de minoridad, elijan en primer lugar el trato con los pobres y los marginados, ya sean individuos, grupos de personas o todo un pueblo; colaboren a erradicar la marginación y todas aquellas formas de pobreza que son fruto de ineficiencia y de injusticia.

✚ La misión no es otra cosa que **anunciar a Cristo Resucitado, transformar realidades muertas en realidades vivas.** Viviendo la Oración simple de san Francisco. Esa transformación de realidades muertas en vivas se debe hacer de una forma específica que es desde la minoridad.

La periferia es donde está la muerte (hay muerte en mí, hay muerte en mi Fraternidad, hay muerte en mi entorno y hay muerte en nuestro Mundo), esa muerte que podemos tocar (nosotros u otros hermanos franciscanos seculares) tenemos que transformarla en vida, eso es decir: **Cristo Vive y nos vemos en Galilea.**

Es muy importante no permitir que el mal cicatrice el contorno de la muerte, eso es cultura de la indiferencia, debemos volver a llevar nuestra ternura franciscana y nuestras obras de misericordias allí, e intentar seguir haciendo lo que durante ocho siglos hemos hecho.

Francisco Javier Conejo, ofs

L'ASSISTÈNCIA ESPIRITUAL A L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR (2)

(Resum de la formació OFS Catalunya del dia 26 de febrer de 2022)

1.- Introducció.

L'Orde Franciscà Secular és una associació pública de fidels, vinculats jurídicament al Pontífex Romà que ha aprovat la seva Regla i ha confirmat la seva missió en l'aprovació de les seves Constitucions.

Com associació pública està subjecta a "supervisió" (Altius moderamen), que l'Església delega als Superiors majors del Primer Orde i del TOR.

2.- Nucli de l'Assistència.

Com a signe de comunió i corresponsabilitat entre la Família Franciscana:

- a) Els Consells dels diversos nivells de l'OFS, demanen als Superiors competents, l'Assistent idoni i preparat per a l'Assistència Espiritual.
- b) Les visites pastorals són expressió de la relació de reciprocitat vital que hi ha entre el Primer Orde-Tor i l'Orde Franciscà Secular.
- c) L'OFS està dotada del mateix carisma i d'identica missió dels altres Ordes Franciscans.
- d) Els arrels de l'OFS són la vida i l'exemple de Sant Francesc d'Assis.

3.- Responsabilitat, garantia i compromís de l'Assistència.

L'Assistència espiritual i pastoral de l'OFS és responsabilitat dels Ministres Generals i Provincials del Primer Orde i del TOR, que han de garantir la fidelitat del carisma franciscà, la comunió amb l'Església i la unió amb la Família Franciscana. És aquest el compromís vital dels Franciscans seculars.

El camí de renovament de tota la Família Franciscana, ens ha fet redescobrir els orígens, el carisma i la identitat pròpia de l'OFS, confirmada en la nova Regla i Constitucions de l'Orde.

4.- El deure de l'Assistència.

Totes les Fraternitats de l'OFS tenen el dret de:

- L'Assistència Espiritual.
- L'Assistent competent i testimoni de la comunió i de l'espiritualitat
- De la Visita pastoral.

5.- Assistència col·legiada

El servei de l'Assistència, al nivell superior al local, ha de ser col·legiat:

- En la designació dels Assistents nacionals i regional per part dels Superiors majors.
- En la manera de gestionar l'Assistència per part dels Assistents.
- Per establir a qui s'ha de sol·licitar l'Assistent per part dels Superiors majors.

Fr. Julián Pascual, ofmcon

MORT I RESURRECCIÓ

La nostra existència a la terra consisteix en la vida “normal i corrent”, és a dir, la nostra estada en un espai terrenal, durant un temps determinat.

Barrejada a la nostra existència corporal, hem de tenir present que també tenim, essent molt més important, una vida espiritual que hem de conservar i fer créixer ... L'home no és pas solament cos, sinó també, ànima, i un cop nascuts a la vida terrena, el nostre esperit no mor ni morirà mai, sinó que quan morirem corporalment, l'ànima deixarà el nostre cos per passar a l'eternitat, amb Déu o sense Déu, això dependrà de la nostra voluntat ...

Si, per viure i créixer, els nostres cossos necessiten alimentar-se i ser protegits, per viure i créixer, també, les nostres ànimes necessiten els aliments i les atencions que els hi són propis, entre d'altres, els sagraments.

Quan morirem, serem jutjats, cadascú de nosaltres, de manera particular, i la nostra ànima anirà al Cel, al Purgatori, o a l'Infern, tot dependrà de la netedat i puresa dels nostres actes i dels nostres cors. El darrer judici confirmarà, per tota l'eternitat, i en el seu cas, el rebuig que haguem fet de Déu.

Per la seva Resurrecció, Jesucrist ens condueix a la resurrecció de la nostra carn, a través del gran misteri de la seva Redempció. Els cristians estem units a Crist pel Baptisme, que és la mort al pecat original, heretat per tota la humanitat, i, a la vegada, el naixement a la família de nostre Senyor, per això som cristians.

A través del sagrament de la Reconciliació morim al pecat i “ressuscitem les nostres ànimes” a la vida de la gràcia, a la vida de l'amistat amb Déu. Al ser humans som febles i, gairebé sense adonar-nos, ens posem d'esquenes a l'amor de Déu al caure en el pecat, i mica en mica ens anem allunyant d'Ell. Quan li demanem perdó de tot cor, ens mira amb tendresa i ens perdona, renaixem a la vida.

Si quan arribem als darrers moments de les nostres vides o creiem que aviat marxarem d'aquest mon, rebem el sagrament de la Unció dels malalts, els nostres cossos i les nostres ànimes podran curar-se o bé agafaran forces per poder fer el traspàs a la vida eterna. És una altra o la darrera oportunitat que el Bon Déu ens dona per reconciliar-nos amb Ell, per demanar-li perdó per les nostres mancances d'amor.

Quan deixem aquest món, els nostres cossos moren a la vida terrena al mateix temps que les nostres ànimes neixen a la vida eterna. Jesucrist va ressuscitar al tercer dia de la seva mort carnal, i els nostres cossos mortals ho faran a la fi dels temps. La Pasqua és la nostra gran festa, és la festa dels cristians: Nostre Senyor, que prengué carn humana, nasqué a la terra com a home, morí com a home, i ho va fer entregant la seva vida humana perquè nosaltres, els homes, la tinguéssim per sempre, al vèncer Ell mateix la mort a través de la seva Resurrecció. Jesucrist és el què és, és el que va ser i és el que serà, és Déu. Molt bona Pasqua de Resurrecció a tothom.

Balbina Birba, ofs

SANTA AGUEDA

Vull compartir-vos aquesta col·laboració que m'han demanat de la mateixa manera que comparteixo amb altres allò que em demaneu. El model franciscà es situa molt més enllà de la Família Franciscana i no tenim dret a quedar-nos-el encara que siguem els titulars del patrimoni. Avui, em situo més enllà i celebro la diversitat de carismes de la nostra Església en la qual només té sentit el nostre carisma franciscà.

Este mes de marzo, con su 8M de por medio, vosotras, algunas mujeres de mi patria me lo habéis pedido y aquí os dejo esta referencia a la que consideráis vuestra patrona y modelo. He ido rastreando en diversos lugares. Esta vez no soy muy original. Os agradezco de verdad el encargo porque ahora conozco mucho mejor quien es una de las santas más celebradas por mi madre y el motivo de su fiesta, cada 5 de febrero en San Miguel, mi pueblo. Años ha...

Santa Águeda, virgen y mártir, es la patrona de las mujeres y una de las figuras más veneradas en Aragón. Vivió un tiempo muy concreto, la época del imperio romano, en el que vivir la fe cristiana podía suponer la tortura y la muerte si eras denunciado o descubierto. Las comunidades cristianas eran pequeñas y fervorosas, muy unidas. Uno se hacía cristiano, generalmente, cuando, después de varios años de catequesis y con una decisión consciente y libre, se pedía el bautismo. Para entenderlo, pensemos en el momento presente en cómo se vive la fe en las pequeñas comunidades de cristianos en países no cristianos.

Santa Águeda, que vivía en Sicilia, en el sur de Italia, en el siglo III. Era una joven cristiana que, llena de fe y de amor a Jesucristo, decidió consagrarse íntegramente como esposa solo del Señor, al igual que hicieron otras como Santa Inés, Santa Cecilia y Santa Lucía.

En tiempos de la persecución del tirano emperador Decio, el poderoso gobernador Quinciano se encapricha de la belleza de Águeda y la quiere para sí, pero ella le declara valiente que se ha consagrado a Cristo. Cumple las palabras del Evangelio de Lucas que se lee durante su fiesta: *“el que quiera salvar su vida la perderá, pero el que pierda su vida por mi causa, la salvará. ¿De qué le sirve a un hombre ganar el mundo entero si se pierde o se arruina a sí mismo?”*.

Aquellas palabras podían suponer su condena a muerte instantánea, por declararse cristiana, pero el gobernador prefirió torcer la voluntad de la joven para lograr aprovecharse de ella.

Para hacerle perder la fe y la pureza el gobernador la hace llevar a un burdel, donde la aprisionan durante un mes, a fin de que allí pierda su inocencia, pero nada ni nadie logra hacerla quebrantar el juramento de fidelidad que le ha hecho a Dios. Allí, en esta peligrosa situación, Águeda repetía constantemente las palabras del Salmo 16:

"Señor Dios: defiéndeme como a las pupilas de tus ojos. A la sombra de tus alas escóndeme de los malvados que me atacan, de los enemigos mortales que asaltan".

Enfurecido porque nada logra, y porque una vez más, como nos dijo el apóstol Pablo en la 1ª Carta a los Corintios nos dice, *"lo necio del mundo lo ha escogido Dios para humillar a los sabios, y lo débil del mundo lo ha escogido Dios para humillar lo poderoso"*, el gobernador manda que le corten los pechos y azotarla cruelmente. Pero esa noche se le aparece el apóstol San Pedro y la anima a sufrir por Cristo y la cura de sus heridas.

Al encontrarla curada al día siguiente, el tirano le pregunta: ¿Quién te ha curado? Ella responde: "He sido curada por el poder de Jesucristo". El malvado le grita: ¿Cómo te atreves a nombrar a Cristo, si eso está prohibido? Y la joven le responde: "Yo no puedo dejar de hablar de Aquél a quien más fuertemente amo en mi corazón".

Entonces el perseguidor la mandó echar sobre llamas y brasas ardientes, y ella mientras se quemaba iba diciendo en su oración: "Oh Señor, Creador mío: gracias porque desde la cuna me has protegido siempre. Gracias porque me has apartado del amor a lo mundano y de lo que es malo y dañoso. Gracias por la paciencia que me has concedido para sufrir. Recibe ahora en tus brazos mi alma".

Y diciendo esto expiró. Era el 5 de febrero del año 251.

Desde los primeros siglos de la era cristiana se le ha tenido una gran devoción a Santa Águeda y muchísimos y muchísimas le han rezado con fe. Se la considera protectora frente a los males del pecho.

Juicio:

Como ella se mantuviera firme en su fe y en su virtud, compareció nuevamente ante el juez, y tuvo lugar este diálogo:

- **Juez:** ¿De qué condición eres?

- **Águeda:** *Soy de condición libre y de familia noble, como lo prueba la condición de todos mis parientes.*

- **Juez:** Si eres libre y noble ¿por qué llevas la baja vida de una esclava?

- **Águeda:** *Yo soy esclava de Cristo, y por esto de condición servil.*

- **Juez:** Si tú fueses de verdad libre y noble, no te abajarías a tomar el nombre de esclava.

Águeda: *La nobleza suprema consiste en ser esclavos de Cristo.*

Fra Joaquim Recasens, ofm

CAMÍ DE LA PASQUA 2022: LA NOSTRA APORTACIÓ FRANCISCANA AL SÍNODE DE BISBES

Enguany, el pelegrinatge quaresmal de conversió que hem seguit a les nostres comunitats com a preparació de la Pasqua, amb l'ajuda del dejuni, l'almoïna, la pregària i les celebracions eucarístiques, ha adquirit una dimensió nova de camí sinodal. Tota l'Església, formant una *comunió* universal, ha estat cridada pel Papa a la *participació* en el sínode de bisbes, per tal d'esdevenir entre tots junts aquesta Església "en sortida" que volem ser. Que es deleixi per la *missió* que ens encomanà Jesús d'evangelitzar i testimoniar l'Amor de Déu enmig del món a tota la família humana. Arribant a tot arreu i sobretot als racons on, per les necessitats materials i espirituals que els nostres germans hi pateixen, fa més falta experimentar-ne la cura i la salvació que són la seva essència.

El laics ens sentim interpel·lats de manera especial, ja que pressentim que l'Església ens necessita més que mai per fer arribar el seu missatge en els nostres temps, en que la indiferència i l'oblit de Déu es van estenen. A la comunitat del nostre Santuari de Sant Antoni de Pàdua de Barcelona, a més a més de recollir totes les opinions que se'ns han fet arribar a títol personal, hem tingut l'oportunitat de fer una reflexió en comú, en sessions de grup obertes a tothom, que s'han plasmat en un document. I els germans que formem la Fraternitat de l'Orde Franciscà Secular també hi hem volgut fer la nostra aportació, que pensem que no ha de ser tan sols plasmada per escrit, sinó que s'ha d'encarnar en un compromís, en línia amb la nostra forma de vida que hem professat.

En tant que franciscans, compartim al fons del nostre cor la vocació de Sant Francesc d'Assís d'anar a reparar l'Església davant l'amenaça de ruïna; seguint la petició que va sentir que li feia el mateix Jesús, fa més de vuit segles, quan es trobava contemplant la seva imatge a la creu, a l'Església de Sant Damià. I, per tant, ens posem a la disposició de la comunitat del nostre Santuari per animar-ne les seves activitats i la seva vida, per tal de què arribi a ser realment una vertadera comunitat; ja que és allò que és més important. Perquè per poder caminar junts i participar tots en la missió, hem de ser de veritat una comunitat; tenir una vida en comú on fem sorgir a través de la relació entre nosaltres una vertadera germanor, que irradiï el missatge evangèlic i n'estimuli l'adhesió.

Com l'evangelista Lluc ens descriu molt bé als Fets dels Apòstols, les primeres comunitats cristianes, al començament de la història de l'Església de Jesucrist, bastien els seus vincles fraterns sobre tres pilars bàsics: l'ensenyament dels Apòstols -la

Paraula o el Verb- o el que avui en diríem la formació amb l'anunci i la catequesi; l'oració i la fracció del pa, -la invocació i la difusió de l'Esperit Sant en la litúrgia de les celebracions, amb l'Eucaristia i els Sagraments-; i finalment la Caritat o l'Amor entre els germans practicant la comunitat de bens, que repartien entre ells segons les necessitats de cadascun. Aquesta realitat de la vida de les comunitats cristianes més primerenques, doncs, participava i s'emmirallava en la Trinitat, la relació amorosa en què consisteix la vida divina amb la comunicació recíproca entre el Verb o el Fill, l'Esperit Sant i el Pare que es l'Amor.

¿Com podem fer realitat avui, entre tots, aquesta vida d'autèntica comunitat cristiana a totes les esglésies del món? No és una tasca senzilla, atesa la tebior amb què es viu la fe cristiana als nostres dies i enmig dels problemes de tota mena que ens trasbalsen; però realment l'autèntica vida cristiana no ha estat mai un camí fàcil. A totes les èpoques trobem que el mal, en forma de sofriments, guerres, epidèmies, desigualtats i injustícies de tota mena, ha assetjat la humanitat. I l'Església, com a comunitat que formem entre tots, no es pot desanimar mai ni se'n pot desentendre. Ens cal sempre lluitar-hi, fent tot el bé que puguem com a instruments de l'Amor de Déu, deixant que ell obri en i amb nosaltres.

Encara que ens puguin semblar petites coses, tots els nostres esforços són importants; i amb l'ajut de l'Esperit Sant segur que donaran bons fruits. En l'àmbit de la formació i de la Paraula, ens cal prendre la iniciativa de posar-la en marxa; o bé recolzar i potenciar el treball dels grups que ja tinguem a les nostres comunitats. Pel que fa a les celebracions litúrgiques, on té lloc la invocació i la difusió de l'Esperit Sant, ens convé reforçar la nostra participació a les esglésies on estem integrats; i viure-les també amb més intensitat i entrega. I en l'ordre de la Caritat, hem de fomentar a les nostres comunitats l'obra social, donant tot el nostre suport a les accions que estiguin al nostre abast, participant-hi i col·laborant-hi en la mesura que puguem per fer-les el més efectives possible. Així com emprendre d'altres iniciatives addicionals que n'eixamplin l'abast, sempre amatents no només a fer realitat el compartir els bens, sinó també a ajudar a tothom a què pugui tenir accés a un treball i a una vida digna.

Com a franciscans seculars i membres de la Família Franciscana volem ajudar a fer realitat que aquest camí sinodal, que ja hem començat a fer tots junts, sigui una ocasió per ampliar i reforçar els lligams de fraternitat i d'unitat entre tots els membres de l'Església i entre tota la humanitat. I així contribuir a renovar i a fer créixer la vida de la comunitats de totes les esglésies del món, cadascun de nosaltres des de les comunitats on ens trobem integrats. Aquest és l'encàrrec que va rebre de Jesús, tot contemplant la imatge del Crist de Sant Damià, el nostre pare Sant Francesc; i que tots els membres de la Família Franciscana fins al dia d'avui avui hem compartit i hem fet nostre per contribuir a la seva realització.

Carles Cascante-Serratosa, ofs

AGENDA

2 d'abril, 10 h. “El secret d’una trobada i d’una conspiració”, per Josep Mª Esquirol, filòsof. Al convent dels Franciscans de Lleida, carrer Vila Antònia 12, Lleida i per via telemàtica, per coneixió contactar a ofscatalunya@outlook.es

10 d'abril 2022, 1er diumenge.

12 d'abril, Pregària Interfranciscana a les 19,30h sobre l’Encíclica “Fratelli tutti”, preparat per Franciscanas M. De la Mare del Diví Pastor, 6è capítol, a les Franciscanes Missioneres de la Immaculada, Pl. Universitat 2, Barcelona.

14 d'abril Dijous Sant

15 d'abril Divendres Sant

16 d'abril Nit de Pasqua

17 d'abril Pasqua

21 d'abril, Literatura, Art i Cristianisme V, 20 h. Conferència “Georges Bernanos”, per Nacho Peyra, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

23 d'abril Sant Jordi

27 d'abril Mare de Déu de Montserrat

15 de maig, Assemblea anual OFS, a Sabadell, informació en una nota adjunta.

Redacció:

O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006

- Barcelona,

Tel 635612431 ofmatalunya@outlook.es

